

VIII.

Страхотия.

Кому отъ доживѣлите до днесъ отъ година 1858|60, отъ тая мѣстность, не е извѣстенъ оня страшенъ кръвникъ на име *Сулакъ Мустафа*, който съ разбойническата си чета расплака по тѣхъ врѣмена толкова бащи и майки, който бѣ наплашилъ, не само българското население по тия страни, не само и турското тогива мирно населения, но и самитѣ *къръ бюлюкъ башии* *), които по заповѣдь на турското правителство го прѣслѣдваха за да го живъ уловятъ?

При послѣднитѣ дни на пролѣтъта, при началото на лѣтото, когато вече всичката работа на трудолюбивия селенинъ бѣ по полета, по горитѣ, и когато трѣбаше съ жената и дѣцата си да прѣбира това, що бѣ пржсналъ, носялъ, прѣди шестъ мѣсеца, въ това врѣме, извѣднѣждъ, като страшна грѣмотевица, се разнесе слухъ отъ една край на Петричъ-кале, до другия край на Аталантеката гора, че се е поевилъ въ балкантътъ страшенъ разбойникъ на име *Солакъ*, прѣдводителъ на една въоружена отъ петитѣ до главата чета състояща отъ 40 души ежщи кръвници като прѣдводителя си. Като отъ грѣмъ поразенъ остана всеѣки, особено когато навѣрно се узна,

*) Началника на жандармитѣ, които пазятъ тишината по селата и прѣслѣдватъ разбойници.